

Thương Nhớ
Thi Vũ Võ Văn Ái
(1935 – 2023)

ĐỘC MÃ

*trời hương sức tình sương thu rụng
mai một thôi còn ý lá rung
nhớ đã se tim đường lối thứ
một mình đem vó đọ thình không.*

- Thi Vũ, *Dặm Thơ*

Tôi sẽ viết gì khi thình không trở về thình không?

Anh ấy ra đi sáng nay, sẽ không trở về nữa!

Người đến làm một vòng đi. Và người về, trở lại điểm khởi đầu. Những gì nằm giữa hai đầu đi, đến, là nhân duyên.

Đối với tôi anh không chỉ là anh Cả nhưng còn là một điểm dựa tinh thần tự hồi tôi còn

tấm bé. Có một sợi dây vô hình làm tôi luôn cảm thấy gần gũi với anh ấy. Tôi nghĩ nỗi trông chờ thương nhớ anh ấy từ mẹ đã ngấm vào tôi khi còn trong trứng nước. Năm ấy, khi mẹ mang thai tôi, anh bỏ nhà theo kháng chiến. Mẹ tôi quay quắt ngóng tin đứa con trai đầu lòng. Bà khóc nhiều lắm, tôi nghe kể lại. Có lẽ thế tôi trở thành một đứa trẻ đa sầu đa cảm. Tôi lớn lên trong những câu chuyện kể về anh từ mẹ. Đó là một mẫu người lý tưởng mãi sống trong tôi. Rất đơn giản, một con chim đầu đàn đối với tôi về mọi mặt. Anh bay bổng ở phương trời Tây với những vần thơ kỳ lạ trong trí óc non nớt tôi. Bất ngờ và hào nhiên quá! Lúc đó nhiều lần tôi gọi thầm tên anh, tôi chỉ muốn ở bên cạnh anh. Từ ấu thơ cho đến năm 1975, thời gian tôi ở bên anh không quá dăm đôi ngày.

Cho đến sau biến cố 1975, anh em tôi mới có dịp gặp nhau thường xuyên hơn. Và anh vẫn như thế, đeo đuổi một lý tưởng không ngừng nghỉ: làm thế nào cho quê hương được tốt đẹp hơn. Tôi không muốn nhắc lại thành tích ở đây vì không cần thiết. Mọi sự sẽ được soi sáng dưới ánh mặt trời. Tôi chỉ biết một điều là anh ấy đã dâng hiến trọn đời cho quê hương Việt Nam.

Hôm nay anh đã không còn nhưng lý tưởng anh cư mang sẽ ở mãi trong lòng tôi và tôi tin cũng ở trong lòng bao người khác.

Anh Thi Vũ,

Thương nhớ anh! Hãy thong dong ở một châu miền an nhiên, khác với cõi phiền trước này nhé!

Nam Mô Tiếp Dẫn Đạo Sư A Di Đà Phật.

Vũ Hoàng Thư kính bái.

26/1/2023